

Endringsforslag vedtages, kunne Sparerne ganske anderledes sikres ved alle de nu bestaaende Banker, idet disse nemlig maa underkaste sig de samme Regler. Man behøver kun at gjøre en Undtagelse for nogle enkelte, som ikke for Dieblisset opfyldte Betingelserne. Der er nemlig et Par Instituter, hvor det er nødvendigt at gjøre Undtagelse, nemlig „Diskuben“ og „Arbejderbanken i Kjøbenhavn“, og desuden et Par Provindsbanker, som ikke have denne Aktiekapital paa 25 pCt. Med disse Undtagelser kan man gennemføre Reglen for de nu bestaaende Banker og ganske anderledes sikre Sparerne i disse end efter Flertallets Forslag, der aldeles ikke forlanger Noget af Bankerne. Flertallet henstiller ganske til Ministerens Bestemmelse, om han vil tillade dem at drive Bankvirksomhed, den bliver afhængig af Administrationen og ikke af Lovgivningen, saaledes som Mindretallet vil have det. (Th. Nielsen: Flertallet vil ikke forbyde Bankvirksomheden). Det er end Medlem siger, at Flertallet ikke vil forbyde Bankvirksomheden, men det er der jo heller ikke Spørgsmaal om, og jeg antager, at, hvis man havde villet gjøre et saadant Forsøg ved en Lov som denne, vilde der have reist sig en saadan Opposition derimod, at det ikke vilde have gaaet saa fredelig af som nu. Jeg tilstaar, at denne Lov ikke nær har den Rækkevidde, men det er et Forsøg paa at adskille de to Arter Virksomhed ved en Venlighed imod Bankerne samtidig med, at man viser den alleryderste Humanitet mod Sparekasserne. Det er imidlertid ikke alene det Hensyn, der gjør sig gjældende, det er ogsaa Ighesfrem Hensynet til Sparerne og Befolkningen. Jeg er aldeles overbevist om, at naar en Bank vil trække Sparekassemidler til sig, og den virkelig finder sin Regning derved, kan den undvære de ved Lovgivningen tilstaaede Begunstigelser for Sparekasserne, og saa vil Følgen blive den, at vi faae Bankinstituter, der ikke ere under Kontrol, der maasse ingen Aktiekapital have, aldeles ingen Reserverfond, kort sagt en Svindelbank, der trækker Sparemidler til sig ved at byde høie Renter, der staar udenfor Lovgivningen, idet den siger: Vi kunne undvære disse Stempelbegunstigelser, vi behøve ikke disse Sparekasseregler, vi give Sparerne en Kontokurant med Vandmærke i Papiret eller med Direktionens Siempe. Der sfer derved ikke noget Forbudt, og det skal nok gaa ligesaa godt som med Sparekassereglerne. Men saa have vi ogsaa opnaaet det stit Mødsatte af, hvad vi søge, nemlig at adskille Bank- og Sparekasservirksomheden paa den Maade. Altsaa baade af Hensyn til Provindsbankerne og af Hensyn til Sparerne og til Befolkningen vil jeg indtrængende anbefale, at vi vedtage dette Forslag, ligesom ogsaa af Hensyn til os selv, fordi Loven bliver mere i Overensstemmelse med sig selv, idet vi nemlig ikke bør være for stærkt ved det Bestaaende, men bygge videre paa det, og se at faae Sparekasserne og Bankerne ind under Loven.

Hvis vi vedtage Flertallets Forslag, komme vi i Virkelighed til at stræbe efter at sætte Bankerne udenfor denne Lov, istedetfor at vi skulle se at faae dem ihænde og med fast Haand lede dem og sige til dem: I skulle blot have en Aktiekapital paa 25 pCt. — og det bør enhver Bank have — og finde Oder i, at Sparekassesepektøren efterter Oders Regnskab; naar I ville det, komme I ind under Loven. Derved opnaar man, at alle solide Banker ville foretrække at gaa ind under Loven, og vi opnaa, at Befolkningen kan skjelne mellem de solide og de usolide Banker, som drive Sparekasservirksomhed. Naar en Bank siger: Vi ville ikke opfylde disse Betingelser, vi ville ikke have en Aktiekapital af 25 pCt., vi tør ikke modtage Besøg af Sparekassesepektøren, saa ved Befolkningen, at det er en Svindelbank, hvorimod det, som det foreslaas af Flertallet, bliver umuligt at skjelne mellem dem, thi da blive de alle nødt til at holde sig udenfor Loven, hvorimod vi ellers vide, at den Bank, som har opfyldt disse Betingelser, har en effektiv Kapital af 25 pCt. og er ikke bange for at modtage et Besøg af Sparekassesepektøren. Jeg maa fremhæve et Hensyn endnu, som det forekommer mig, at man er gaaet for let hen over. Man taler om Sikkerheden, og jeg har forsøgt her at vise, at man netop falder i Ulykke, og at man forhindrer Sikkerheden; men jeg siger, at man har ikke Lov til at glemme de Hensyn, man skylder Sparerne. Det er dog til Skyvende og sidst Sparernes Penge, og de have en naturlig Ret til at faae den høist mulige Rente. Det er ikke ligegyldigt for den fattige Mand eller for dem, der spare, om de faae 3 eller 4 pCt., og Konkurrencen er en meget gunstelig Spore for alle den Slags Instituter. Jeg tror ikke, at det er en overdreven eller umotiveret Frygt, man kunde have for, hvis f. Ex. paa Grund af Liden Rente skulde trykkes ned til 3 pCt., og hvis det skulde lykkes, hvad jeg dog ikke tror, at holde Bankerne og deres Filialer udenfor Sparekasservirksomheden, at de Derrer Sparekassedirektører da vilde af mange Grunde søge at holde Rente saa lædt nede som muligt. Der vil da kunne danne sig en Ring mellem Sparekasserne, og naar de sige, vi skulle nok forhindre, at Rente bliver sat op, tror jeg, at der gjøres Uret mod Befolkningen og mod Sparerne. Det er overhovedet forekommet mig, at det ikke er ganske rigtigt, naar man ellers vil faae fast paa

Rettelser.

Sp. 3830, §. 25 f. o.: „den hidtilværende Ordning“, las: „den ældre Ordning“.